

Πιθων. ἐκ τοῦ ἐκ λε γ ώ δ ι ο ν. Ἰδ. D. Philips, Glotta 35 (1956), 150-152. Ὁ τύπ. γ λ ι γ ο ὑ δ ι α καὶ παρὰ Γερμ.

Συνηθέστερον κατὰ πληθ. 1) Γλύκισμα, τράχημα, ὀρεκτικὸν ἀπὸ ξηρῶν καρπῶν, ὡς ἀμύγδαλα, κάρυα, λεπτοκάρυα κ.τ.τ., ἀλλὰ καὶ ὁπώρα Ἀνάφ. Ἀνδρ. Ἀστυπ. Δαρδαν. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν. Αὐδῆμ. Μυριόφ. Σαρεκκλ. Σκόπ.) Ἰμβρ. Κάρι. Κάσ. Κυκλ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Μελέν.) Μεγίστ. Μύκ. Νίσυρ. Πελοπ. (Μεσσην.) Πάτρ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. Σαμοθρ. Σάμος Σίκιν. Σκύρ. Σύμ. Σύρ. Τσακων. (Χαβουτσ.) Χίος (Βροντ.) — Γ. Ψυχάρ., Στόν Ἰσκιο, 168—Κορ., Ἀτ. 4.81—Λεξ. Βάνγ. Πόμπλετ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ.: Δῶσ' του γλεούδια νὰ σωπήσῃ Θήρ. Δῶσ' τοῦ παιδιοῦ γκλεγκουόδια Μεσσην. Ὁ ἀδερφός μου μοῦ ἤφερνε χιλιολοήτικα λεγκουόδια αὐτόθ. Ἐφερνε ἐγκλεούδια τῶν μικρῶ Ρόδ. Μὲ τὰ γλεούδια δὲ χορταίνον, θέλον φαῖ Σκύρ. Ἐλα νὰ σὲ δώσω γλεγουόδια Ἀρτάκ. Πάνορμ. Στυλῶνον τραπέζι μὲ τὰ γκλεούδια καὶ πορτοκάλι Μεγίστ. Τὰ κεράσματα τῆς βραδείας ἦταν γλυκύσματα καὶ πολλὰ λεγοῦδια Σαρεκκλ. Ἡ babās μας κ' ἡ μάννα μας σὶ ταγίζανε μ' αὐτὰ τὰ γλιγοῦδια γιὰ νὰ παχύνησιν Αἰν. Καὶ ἤπιναν ρακὶ κ' ἔτρωγαν μιζὲ λεβλεβλιά, ζαχάφ'τα καὶ λογιῶ τοῦ λογιῶ γλιγοῦδια αὐτόθ. Ἐχ' κὶ ἄλλα πουλλὰ φροῦτα κὶ γκλιούδια Σάμ. Τ' ἀγαπᾷς, βλέπον, τὰ γλιγοῦδια Σαμοθρ. Σὰ βαδριφτῇ κανεῖς, τρώ' κ' τσὰ τσι εἶνι εἶτον οὐλον οὐλον τ'ς βαδριφτῇς τοῦ γλιγοῦδ' (κ' τσὰ = κουκκιά) Λέσβ. Ὁ Κώστας ἦτανε γιὰ τὴ μάννα του ἄλλο σεκέρι, σωστό γλιγοῦδι. Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. || Φρ. Ἡ γριὰ μὲ τὰ γλιγοῦδια (εἰρωνικῶς διὰ τὸν ἀγαπῶντα καθ' ὑπερβολὴν τὰ γλυκύσματα) Πάρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. καλοῦδι, λειχοῦδι, ξελεξίδι, ξερεσκιό, ρεγάλο, φίλεμα. β) Μεταφ., ὥραία, ἐπὶ γυναικὸς Θήρ. γ) Ἐπίσης μεταφ. ἐπὶ παιδός, ἀνόητος, κενός Σύμ.: Εἶνε τον αὐτὸς ἓνα γλεούδι.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλεούδι καὶ ὡς παρωνύμ. Σύμ.

δ) Τὰ κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου ἢ τῆς βαπτίσεως κομιζόμενα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ ἢ τοῦ ἀναδεκτοῦ κουφέτα, ἀμύγδαλα, πιστάκια, κάρυα καὶ λεπτοκάρυα, τιθέμενα ἐπὶ τοῦ προσκομιζομένου ἐπίσης πρὸς ζύμωσιν τῆς μελόπιττας ἀλεύρου Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ.: Ἄσμ.

Φέρ'τ γιὰ τίς κοπελιές | τὰ γκλιούδια τίς χουφτιές Λιβύσσ.

2) Ἐκλεκτὸν ἔδεσμα Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ποτὲ δὲ μ' ἐγλύκανες ἀπὸ τὰ λεγοῦδια σου Σητ. Ἀθροῦπος δὲ ἀρώει ποτὲ ἀπὸ τὰ λεγοῦδια δὸν αὐτόθ. Δὲ βορεῖ νὰ τσιῇ λειφτῇ τὸ γλιούδι Ἀπύρανθ. β) Ἐδεσμα εἰς μικρὰ τεμάχια προσφερόμενον, λίχνευμα Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 278 Δημητρ. Συνών. λειχοῦδι, μεζελέκι, μεζές. 3) Τιμαλφές, κόσμημα, ἰδίᾳ γυναικῶν Θήρ. Λέρ. Χίος (Νένητ. κ.ά.) Λεξ. Δημητρ.: Ἦστερε τὸ γκλεούδι δὸν σπιδζοῦ μας Λέρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Γερμ. Συνών. μπιζοῦ, πρεπάδι. β) Πολύτιμον οἰκιακὸν σκεῦος Χίος (Νένητ. κ.ά.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλεούδης Ἀνάφ. Κέως καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιούδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γλεγουδιάζω ἀμάρτ. γλεουδιάζω Ἀνάφ. Θήρ. Κυκλ. γλεουδιάζω ἡμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γκλεγουδιάζω Ρόδ. γκλεουδιάζω Νίσυρ. γκλεουδιάζ-ζω Νίσυρ. γκλεουδιάζ-ζω Κῶς (Πυλ.) γκλεουθιάζ-ζω Κῶς (Πυλ.) γλιγουδιάζω Σαμοθρ. Μέσ. γλεουδιάζομαι Κυκλ. Μετοχ. γλεουδιασμένος Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε γ ο ὑ δ ι καὶ τῆς παρὰγωγ. καταλ. -ά ζ ω.

1) Προσφέρω γλυκύσματα, ξηρῶν καρπῶν, φιλοδωρῶ ἔνθ' ἄν.: Περονῶσε ἓνα παιδί καὶ τὸ γλεοῦδιασα Ἀνάφ. Δὸν γλιγουδιάζω λὶς ἢ ὡς κὶ καλούμαθι κὶ δὲ μᾶς ἀπουλεῖτ' (λὶς ἢ ὡς = δις τὴν ὥρα, συχνά) Σαμοθρ. Μὲ γλεοῦδιασε ἡ θεία μου Θήρ. Γλεοῦδιασε το τὸ παιδί, νὰ μὴν γλαίῃ αὐτόθ. Γλεουδιάζω ἡμα τὸ καβγί (= φιλεῖω μὲ γλυκύσματα τὸ παιδί Τσακων. (Χαβουτσ.) || Ἄσμ.

Πατέρα, ἀπὸ τὰ κόλλυα γκλεοῦδιασε καὶ ἄλλους, ὅποιους θωρεῖς κὶ ὅποιους ἡγαπᾷς, μικροὺς μὰ καὶ μεγάλους (ἐκ μοιρολ.) Νίσυρ.

Τῇγ-Κεριακῇ γκλεοῦδιασε κουλλούρια ἔς τὰ παιδάκια, γιὰ νὰ χαροῦσι τὰ μικρὰ τ' ἄθωα πλασματάκια (ἐκ μοιρολ.) αὐτόθ. Συνών. φιλῶ. 2) Μεταφ., διορθῶ ἀγροτικὰ ἐργαλεῖα ὑποστάντα βλάβην Κῶς (Πυλ.): Πῆα ἔς τὸ μᾶστορη νὰ γκλεουθιάσω τὸ ἄλετρο, γιὰτὶ ἔσπασε.

γλεγουδιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γλιγουδιάρης Ἀνδρ.—Λεξ. Ἡπίτ. Δημητρ. γλιουδιάρης Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε γ ο ὑ δ ι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γ λ ι γ ο ὑ δ ι, καὶ τῆς παρὰγωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

1) Ὁ ἀγαπῶν τὰ γ λ ε γ ο ὑ δ ι α, ἦτοι τὰ γλυκύσματα καὶ τοὺς ξηρῶν καρπῶν. Ἀνδρ. 2) Ὁ ἀγαπῶν τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, τὴν καλοφαγίαν Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. καλοφαγᾶς. 3) Ὁ λαίμαργος Ἀνδρ.—Λεξ. Ἡπίτ. Δημητρ. Συνών. γ λ ε ι φ ῖ τ σ η ς, λ ε ι χ ο ὑ δ η ς, λ ε ι χ ο υ δ ι ἄ ρ η ς.

γλεγοῦδιασμα τό, ἀμάρτ. γκλεοῦθκισμα Κῶς (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε γ ο υ δ ι ἄ ζ ω.

Ἡ ἐπιδιόρθωσις ἀγροτικῶν ἐργαλείων ὑποστάντων βλάβην.

γλεῆ ἡ, Πόντ. (Χόψ.) γλεγῆ Πόντ. (Χόψ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ὠ ν ω.

Τὸ πύον πληγῆς, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἡ πληγὴ. Ἄσμ.

Γαῖμαν ἔσταξεν, γλεγῆν κ' ἐφάνθεν

ὅπου ἔσταξεν, ἐμυροστάθεν

(κ' ἐφάνθεν = δὲν ἐφάνη, ἐμυροστάθεν = ἐστάθη μύρον, ἐπληρώθη ὑπὸ λαμπρᾶς εὐωδίας)

γλειμμα τό, Πελοπ. (Λακων.) Πόντ. (Ὁφ) Χίος—Λεξ. Δημητρ. γλειμμαν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.) — Δ. Λιπέρτ., Τζιωπρ. τραούδ., 2, 18 καὶ 134 ἀγλειμμα Ζάκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) γλειμμα ἡ Παζ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ῖ φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀ γ λ ε ῖ φ ω.

1) Λειχασμός, γλειψιμον Ζάκ. Κύπρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ ἐκ τῆς χρήσεως λειωθέντος σάπωνος ἢ ἄλλου στερεοῦ ἀντικειμένου Κύπρ. Παζ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.): Δὲν ἔχω οὔτε γλειμμα σαπῶνι νὰ πλύνω τὸ ζακέτο μου Παζ. Δῶσ' με τὴ σαπῶνι' τὸ γλειμμα Ὁφ. Ἀγόρασε λίω σαπῶνι, ἓνα γλειμμα ἐπόμενε. Ντράν' καλὰ καὶ μὴν-ἐμπέφτη ἡ γλειμμα ἄσ' σὰ χέρια σου αὐτόθ. || Φρ. Ἐν τ' ἀφίνει γλειμμαν (εἶναι κατὰ πάντα ὁμοῖος) Κύπρ. Συνών. φρ. Δ ἐ ν τ' ἀ φ ῖ ν ε ι φ τ ὺ μ α. Ε ἰ ν α ι φ τ υ σ τ ὶ ς. || Ἄσμ.

Πορρίζια μιᾶς κολορριζιάς τέθοικας τῇ πού πλαστοῦσιν, γλειμμαν ἔν τῆς ἀφίν-νουσιν, ἀθκιοῦν τσαὶ ἡωροβοῦσιν

(ἀθκιον = ἀνθίζουν, ποροβοῦσιν = δένουν καρπὸν) Δ. Λι-
πέρτ., ἐνθ' ἄν. 2, 18. Συνών. ἀπογλείμμιδο, ἀπό-
γλυσμαν, ἀπογλύσμιν, ἀπολειφάδα, ἀπο-
λειφαδάκι, ἀπολειφάδι, ἀπολείφαδο,
ἀπολείφιν, ἀποσαπουνίδι, ἀποσάπουνο,
γλειμμίτσα. 3) Τὸ λειχόμενον Λεξ. Δημητρ. 4) Χλόη
μικρὰ φυομένη εἰς ὄρεινους τόπους, ἢ ἄλλως καλουμένη
χνούδι Κύπρ. Πελοπ. (Λακων.) Χίος — Λεξ. Δημητρ.:
Τὰ βούδια μου ἠύρασαν λ-λίον γλειμμιαν Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλειμμι Κάλυμν. καὶ
Γλειμματα Κάλυμν. Χίος (Βροντ. κ.ά.)

γλειμάντερο τό, ἐνιχ. γλειμμάδερο Θήρ. Κυκλ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ ἄντερο.

Μετων. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἔχων οἰονεῖ γλειμμένα τὰ ἔντερα,
ὁ ἀσθενικός, ὁ καχεκτικός ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς δὲ εἶναι ἓνα γλειμ-
μάδερο, πὺν ἀνὶ τότε φησὶ, θὰ πέσῃ χάμαι Θήρ. Ἐνα
γλειμάδερο εἶναι, ἓνα παθιάρικο αὐτόθ. Συνών. ἀχαμνός
4, γλειμμιτζέρης, γλειμμοπάσσαλο, λέ-
βδα, ρίγκλινος, στέκα.

γλειμμάρα ἡ, Κεφαλλ. ἀγλειμμάρα Ἰόνιοι νῆσ. Κε-
φαλλ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άρα.

Τὸ αἰσθητὸν τὸ προκαλούμενον ἐκ μικρᾶς ἢ ἀρχομένης
πείνης ἐνθ' ἄν.: Δῶσε μου κάτι νὰ φάω, γιατί ἔχω μιὰ γλειμ-
μάρα, πὺν δὲ βαστεῖμαι Κεφαλλ. — Σ' τὰ κούτσουπα ἐπέ-
σετε; — Τί νὰ κάνουμε, ἀφοῦ μᾶς ἔπιακ' ἡ γλειμμάρα; (κού-
τσουπα = ξυλοκέρατα) αὐτόθ. Ἡ ἀγλειμμάρα τὰ ἴφαγε
Λευκ. Ὅτα σὲ πιάσ' ἡ ἀγλειμμάρα, ὅ,τι καὶ νὰ βρῆς, τρῶς
αὐτόθ. Συνών. λιγούρα.

γλειμμασιὰ ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γλεῖμμαζω.

Τὸ πρὸς λειχασμὸν προσφερόμενον ἐλάχιστόν τι Ρόδ.:
Ἐν ἔσει πάνω γλειμμασιὰ (ἐννοεῖται τὸ κρέας) Ἐν ἔφηκε
γλειμμασιὰ (δὲν ἄφησεν τίποτε, τὸ ἔγλειψεν ἐξ ὀλοκλήρου).

γλειμμάτσιν τό, ἀμαρτ. γλειμνάντσιν Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα.

1) Τὸ λίαν ἐψηθὲν ἔδεσμα, τὸ ὥσει γεγλειμμένον λόγῳ
ὑπερβολικῆς ὀπτήσεως 2) Ἡ ὑπερβολικὴ ἐψῆσις ἐδέσματος.

γλειμματσώνω ἀμαρτ. γλειμμαντσώνω Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα τσι παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλεῖμ-
μάντσιν.

Ἐπὶ ἐδέσματος, ψήνομαι περισσότερον τοῦ δέοντος.

γλειμμιὰ ἡ, Σύμ. γλειμμέα Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) γλειμ-
μὲ Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ.

1) Λειχασμός, γλεῖψιμο ἐνθ' ἄν.: Ἡδωσα τοῦ
παιοῦ μιὰν γλειμμέαν ν' ἀρνέψη (= εἰρηνεύσῃ, ἡσυχάσῃ)
Κάρπ. Ἐπῆρα μὲ τὸ κοντάλι μιὰ γλειμμέ μέλι Ἀποκόρ. ||
Ἄσμ.

Κούνια μου, κούνα τὸ παιί, κούνια, ναν-νοῦριτζέ το,
καὶ σοῦ, καλὴ ἑιτόνισσα, ἄμε καὶ ὅτ' αὐτὸ
δὴ τρεῖς γλειμμές τὸ ταχύ, πεντ' ἔξε τ' ἀποεῖπνι

(ὅτ' αὐτὸ αὐτὸ = βύζισε, ἀποεῖπνι = ἀποδείπνι, μετὰ τὸ δεῖπνο)
Κάρπ. 2) Ὑπόλειμμα συρματίνου λωρίου μετὰ τὴν ἐκ τῆς
χρήσεως τριβὴν Σύμ. Συνών. γλεῖψιὰ, γλεῖψιμο Α.

γλειμμίδα ἡ, Κάρπ. γλειμμία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίδα.

1) Ὁ θηλασμός τῶν νηπίων: Ἡδωσά του μιὰν γλειμμίδα
ν' ἀρνέψη (= εἰρηνεύσῃ, ἡσυχάσῃ) 2) Στενὴ λωρὶς δέρματος
διὰ τῆς ὁποίας οἱ ποιμένες ἐπιρράπτουν τὰ ὑποδήματά των:
Νὰ βγάλω μιὰν γλειμμίδα λουρί. Γλειμμιές θέν-νὰ βγάλω
ἴπο τὴ ράχη σου (ἀπειλή).

γλειμμίδι τό, Θήρ. Κρήτ. (Σέλιμ. κ.ά.) γλειμμίδ' Μύκ.
γλειμμίδ' Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίδι.

1) Ὑπόλειμμα στερεοῦ τινος πράγματος Θήρ. 2) Λεπτὴ
λωρὶς χλωροῦ τυροῦ, τὴν ὁποίαν περικόπτει ὁ τυροκόμος,
διὰ νὰ προσλάβῃ οὕτω ὁ τυρὸς τὸ κανονικὸν τοῦ σχήμα
Κρήτ. (Σέλιμ. κ.ά.) β) Μεταφ. ὁ ἰσχνός, ὁ ἀδύνατος, ἐπὶ
ἀνθρώπου Θήρ. Θράκ. Μύκ.: Ἐνα γλειμμίδι εἶναι Θήρ.
Γλειμμίδ' εἶναι ὁ ἀρρῖς-κος (ὁ ἀτυχής, ὁ χωρὶς ριζικό)
Μύκ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλειμμίδι καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.
(Βιάνν.)

γλειμμίδικος ἐπίθ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμιίδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ικος.

Μεταφ. ἰσχνός, καχεκτικός, ἀδύνατος: Τὸ παιδί τοῦ
Κωνσταντῆ εἶν' ἓνα γλειμμίδικο, πὺν θαρεῖς πῶς δὲν ἔχει
πνοὴ ἀπάνω του.

γλειμμιδωμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλεῖμμιδώνω.

Ἐξασθένεισι, ἀπίσχναισι: Εἶδα γλειμμιδωμός ἦτονε
ἑκεῖνος πὺν τὸν εἶχεν ἡ μούρη τζη.

γλειμμιδώνω ἐνιχ. Μετοχ. οὐδ. γλειμμιδωμένο Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμιίδι.

Καθιστῶ τι λειών, στρωτόν: Γλειμμιδωμένο-γλειμμιδω-
μένο ν' δὲ μαλλί δου.

γλειμμιδωτός ἐπίθ. ἐνιχ. Οὐδ. γλειμμιδωτὸ Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμαρτ. ρ. γλεῖμμιδώνω.

Ὁ λεπτονθεὶς συνεπεία τριβῆς καὶ ἐνεκα τούτου στίλβων,
ὁ λεῖος: Γλειμμιδωτὰ εἶν' δα χοχλιδάκια, μὰ χωρατὸ εἶν'
δὲ γλεῖψιμο πὺν τῶνε κάνει ἡ θάλασσα. Εἶδα γλειμμιδωτὸ
μουράκι ναι πὺν τό 'χε κ' εὐτὴ ἡ ὑναῖκα; Σὰ σαπουνένιο
γουκλάκι ναι!

γλειμμίζω Κρήτ. (Σέλιμ. Σφακ. κ.ά.)—Π. Βλαστ., Ἀρ-
γώ, 146 γλειμμίζω Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα.

1) Λείχω Π. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σφίγγες ἀλλήθωρες, ναοὺς πὺν μόρικες γλειμμίζαν
φλόγες, θεῶν ἀγάλματα ματοβαμμένα.

